2017-4-RE

CAUSA 2017-4-RE

(Andrade Detrell i Fernández Andrade c/ Principat d'Andorra)

Número de registre 33-2017. Recurs d'empara

Aute del 13 de març del 2017

BOPA núm. 18, del 22 de març del 2017

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de gener del 2017, per la representació processal dels Srs. María del Rosario Andrade Detrell i Ignacio-José Fernández Andrade, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 8 i del 22 de març del 2016 i del 6 de maig del mateix any, dictats per la Secció d'Instrucció Especialitzada 2 de la Batllia i contra els autes del 4 d'agost del 2016 i del 20 de desembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa, a la presumpció d'innocència i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li l'aute del 4 d'agost del 2016, dictat pel Tribunal de Corts, retrotraient les actuacions al moment anterior al seu pronunciament per tal que el Tribunal de Corts dicti una nova resolució en el sentit precís que sol·licita en el seu escrit d'empara, que declari la nul·litat dels autes impugnats dictats per la Batllia i que s'atorgui als recurrents una indemnització o compensació que comprengui: a) el dany moral causat per la lesió dels seus drets fonamentals; b) els perjudicis presents i futurs que es puguin derivar de la informació indegudament facilitada a l'autoritat judicial de l'Estat "*requirent per l'autoritat judicial andorrana, a acreditar en període d'execució de sentència*";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 14, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe presentat pel Ministeri Fiscal el 10 de febrer del 2017;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 25 de febrer del 2016, es va rebre una comissió rogatòria internacional (CRI) provenint del Jutjat d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional de Madrid en què es demanava informació bancària i patrimonial diversa en relació amb els Srs. Manuel Maria Fernández de Sousa Faro, María del Rosario Andrade Detrell, Pablo Javier Fernández Andrade i Ignacio-José Fernández Andrade, així com la realització de diverses mesures cautelars de caràcter patrimonial.

1.2. El 8 de març del 2016, la batlle instructora va acordar, en primer lloc, acumular aquesta CRI amb les diligències prèvies incoades el 27 d'agost del 2015, contra els Srs. María del Rosario Andrade Detrell, Pablo Javier Fernández Andrade i Ignacio-José Fernández Andrade pel delicte major de blanqueig de diners o valors, subsegüent a l'informe de la UIFAND del 21 d'agost del 2015.

La representació processal dels Srs. María del Rosario Andrade Detrell i Ignacio-José Fernández Andrade van presentar un incident d'oposició contra aquesta acumulació.

1.3. El 22 de març del 2016, mitjançant aute, la Secció d'Instrucció Especialitzada 2 de la Batllia va acordar admetre a tràmit la CRI esmentada i va acordar-ne l'execució. Per consegüent, va ordenar la mesura de bloqueig preventiu i immediat de tots els béns immobles i mobles de qualsevol tipus i de qualsevol modalitat d'actiu financer de les persones esmentades en el punt anterior; així mateix, va requerir a totes les entitats bancàries, a tots els notaris i a totes les entitats financeres que aportessin, respectivament, tota la informació relativa a les persones esmentades.

1.4. La representació processal dels Srs. María del Rosario Andrade Detrell i Ignacio-José Fernández Andrade va presentar un incident d'oposició contra aquest aute i, el 6 de maig del 2016, la Secció d'Instrucció Especialitzada 2 de la Batllia va desestimar tant l'oposició contra l'acumulació esmentada com contra l'admissió i l'execució de la CRI.

1.5. Seguidament, aquesta representació processal va formular un recurs d'apel·lació contra la darrera resolució de la Batllia que va ser igualment desestimat, el 4 d'agost del 2016, pel Tribunal de Corts.

1.6. Per tal com consideraven que s'havien vulnerat els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa, a la presumpció d'innocència i al recurs, així com el seu dret a la intimitat, els recurrents van presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions, el qual va ser desestimat pel Tribunal de Corts, el 20 de desembre del 2016.

1.7. El 19 de gener del 2017, la representació processal dels Srs. María del Rosario Andrade Detrell i Ignacio-José Fernández Andrade va interposar un recurs d'empara contra totes les resolucions esmentades de la Batllia i del Tribunal de Corts per una presumpta vulneració dels drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut, a la defensa, a la presumpció d'innocència i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com per una presumpta vulneració del dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica dels recurrents

- En primer lloc, aquesta part s'oposa a l'acumulació de la CRI amb les diligències prèvies.

Si bé, el Tribunal de Corts reconeix que un examen separat dels dos procediments seria idoni als efectes de gestió, claredat i comprensió, considera que no hi ha motius per revocar aquesta via, perquè aquesta decisió no és susceptible de recurs i perquè la batlle instructora va motivar la seva decisió.

Aquesta part discrepa d'aquesta argumentació i afirma que pel fet d'acumular els dos procediments es crearà una confusió pels fluxos d'informació entre els dos procediments. I això és precisament allò que ha succeït quan per motivar la seva resolució del 6 de maig del 2016, la batlle ha utilitzat informació derivada de les diligències prèvies. I, aquesta part conclou que l'acumulació dels dos procediments atempta contra els seus drets a obtenir una decisió fonamentada en Dret, a un procés degut i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

- En segon lloc, pel que fa a l'admissió i a l'execució de la CRI, al·lega que no s'acompleix l'article 4 d) de la Llei de cooperació penal internacional i de lluita contra el blanqueig de diners o valors producte de la delinqüència internacional (LCPI) per manca de doble incriminació.

Segons la CRI els fets investigats a Espanya són constitutius de diversos delictes, entre els quals el d'ús d'informació rellevant i el d'impediment de l'actuació de l'organisme supervisor. Aquests delictes no tenen equivalent en el Principat d'Andorra, i se subsumirien en altres delictes, però atès que aquests no estaven en vigor durant el període investigat a Espanya, no podien servir de base per justificar la doble incriminació i el Tribunal de Corts, finalment, en lloc d'estimar l'incident de nul·litat d'aquesta part, va donar lloc a l'execució de la CRI per tal com en defecte de norma especial, s'havia d'emprar el tipus general que en aquest cas era l'estafa qualificada, preferentment al delicte d'administració deslleial i al de revelació de secrets, al·legats per la Batllia.

Aquesta part manifesta que aquest tipus penal no pot servir de cap manera per encabir el delicte "*d'ús d'informació rellevant*", perquè no concorren els elements d'aquest tipus penal i prova d'això és que aquest delicte va ser creat a posteriori pel legislador.

Aquesta manera de procedir no només vulnera els drets de l'article 10 de la Constitució, sinó que també vulnera els principis de legalitat, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució.

Pel que fa al delicte d'impediment de les actuacions d'organismes supervisors, tant la Batllia com el Tribunal de Corts l'identifiquen amb l'article 397 del Codi penal com a "*resistència i desobediència*" el qual no està castigat com a delicte, per tant, tampoc hi ha doble incriminació.

- Pel que fa al fons de la CRI, aquesta part considera que no hi ha justificació per part del Jutjat espanyol de les mesures demanades per manca de suport documental que justifiqui que els fons puguin provenir de l'espòs i pare o que poguessin ser producte d'activitats presumptament il·lícites realitzades per ell a Espanya. I, la batlle instructora ha efectuat un gir en la seva argumentació inicial i en l'aute del 6 de maig del 2016 va més enllà de la petició efectuada en la CRI que és molt clara i explícita.

Les resolucions del Tribunal de Corts manquen de fonamentació jurídica en relació amb aquest punt, ja que segons el seu parer la vocació de la cooperació penal internacional no és la de traspassar la

impugnació als afectats davant l'autoritat sol·licitant, sinó que és l'autoritat judicial andorrana aquella que ha de verificar, tant des del punt de vista formal com material o de fons, si procedeix admetre i executar la CRI determinant-ne l'abast.

Aquesta part addueix igualment que els seus darrers ingressos són dels mesos de febrer i de maig del 2012 i que per contra la venda de les accions referida en la CRI va tenir lloc amb posterioritat; com també ho van ser les vendes de les accions de les societats *Interpesca, S.A.* i *Sociedad Gallega de Importación de Carbones, S.A.* (GICA).

I afegeix que l'autoritat judicial espanyola no va demanar cap mesura cautelar en relació amb els recurrents, afirmant que fins i tot el Sr. Ignacio-José Fernández Andrade no està ni imputat.

- Pel que fa al dret a la intimitat dels recurrents, en primer lloc, retreu al Tribunal de Corts la seva postura processal i cita jurisprudència del Tribunal Constitucional en què s'admet qualsevol de les dues vies quan es denuncia al mateix temps la vulneració dels drets de l'article 10 i un altre dret constitucional substantiu.

Seguidament, al·lega que no es pot sacrificar el dret a la intimitat per la necessitat d'investigació quan no es donen les condicions per admetre a tràmit la demanda i quan tampoc s'acompleix la condició sobre el fons condicionada per l'autoritat sol·licitant mateixa, ja que en aquest cas el sacrifici és desproporcionat i ocasiona greus i irreparables danys i perjudicis als recurrents. Finalment sobre aquest punt, considera que en aquesta causa no es desprèn una gravetat dels fets amb entitat suficient per motivar el sacrifici esmentat i prova d'això rau en el fet que la CRI s'ha formulat amb caràcter condicional i que a Espanya no s'han pres mesures cautelars contra cap dels recurrents.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets esmentats, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que atorgui als recurrents la indemnització o la compensació concretada en l'encapçalament.

2.2. Argumentació jurídica de la Batllia

- La batlle instructora considera que la cooperació sol·licitada per l'Estat espanyol és legítima i ajustada al dret andorrà, així com als convenis internacionals signats pel Principat d'Andorra.

- Així mateix, declara que els afectats per les peticions són part en el procediment de cooperació i poden qüestionar les condicions d'admissibilitat de la petició estrangera, però pel que fa al fons, han d'impugnar la petició estrangera en el seu país d'origen.

- La batlle recorda que l'acumulació no és un acte processal recurrible d'acord amb el Codi de procediment penal, tret dels recursos extraordinaris en matèria de protecció dels drets fonamentals. Segons el seu parer, l'acumulació no comporta cap confusió ni "*permeabilitat*"entre els procediments; la seva unió no comporta cap menyscapte dels procediments de garantia. No s'aprecia cap vulneració del dret a la jurisdicció pel fet que la tramitació d'una CRI s'acumuli a unes diligències prèvies seguides a Andorra.

Segons el parer de la batlle existeixen suficients punts de connexitat entre els dos procediments, pels subjectes i en l'objecte per poder unir les tramitacions, sense que això comporti cap minva dels controls de legalitat per a cada mesura cautelar o d'investigació, ja que cada decisió serà objecte dels seus propis exàmens i controls.

- Pel que fa a l'exigència de la doble incriminació, la batlle instructora considera que les conductes investigades a Espanya són típiques i les infraccions perseguides tenen el seu equivalent en el Codi penal andorrà. Dels 7 delictes que l'autoritat estrangera manifesta estar investigant, els recurrents en qüestionen 2. Afegeix que en l'àmbit de la cooperació penal entre Estats, els convenis internacionals admeten la cooperació malgrat les diferències de tipificació penal, perquè la manca d'uniformitat és habitual. En qualsevol cas, considera que el relat fàctic del Jutjat espanyol tindria cabuda en el delicte d'administració deslleial d'empresa o en el delicte de revelació de secret d'empresa. Pel que fa a la desobediència als organismes supervisors, el Codi penal andorrà penalitza de forma general la desobediència a qualsevol autoritat administrativa en l'exercici de les seves funcions.

- La CRI exposa uns indicis de criminalitat suficients i raonables per motivar unes investigacions, derivades d'una presumpta manca de fidelitat dels comptes socials del grup empresarial esmentat a partir del 2009 i fins al 2012 en què s'inicia una venda massiva d'accions a tercers que hauria estat fraudulenta, ja que s'hauria basat en informació manipulada. Afegeix que a priori no es pot determinar si ha existit un endeutament progressiu de natura no delictiva fins a la fallida o si hi ha hagut en part un desviament indegut de capitals, però és raonable que qualsevol enriquiment patrimonial dels socis i dels seus familiars directes paral·lel a la fallida sigui investigat.

- De la documentació aportada pels recurrents s'acredita tan sols el cobrament d'unes rendes que per si soles no són suficients per establir que el capital ingressat a Andorra estigui fora de sospita. La indicació de posseir un alt nivell de vida no és suficient per descartar una investigació quan hi ha altres indicis suficients que relacionen els implicats amb una activitat delictiva, sense perjudici d'allò que resulti de la investigació.

- La batlle instructora considera que la prova indiciària esmentada justifica de manera suficient la necessitat d'investigar els béns i d'impedir la seva fuga, als efectes d'aclarir la seva eventual participació en els fets investigats.

- Per consegüent, la batlle instructora conclou que no s'aprecien elements que desvirtuïn les consideracions de fet i de Dret exposades en l'admissió i l'execució de la CRI, les quals confirma íntegrament, tot desestimant els escrits d'oposició presentats.

2.3. Argumentació del Tribunal de Corts

- Pel que fa a l'acumulació dels dos procediments, el Tribunal de Corts considera que es tracta d'una decisió d'ordenament del procediment que correspon al batlle coneixedor dels dos procediments en virtut de principis generals del dret com per exemple el principi d'economia processal. En aquest cas, tot i reconèixer estar d'acord amb la part demandant sobre el fet que un tractament separat dels procediments seria més clar i comprensible, conclou que d'acord amb la legislació aplicable, aquesta decisió d'acumulació no és susceptible de recurs. I afegeix que aquesta decisió no comporta la vulneració de cap dels drets al·legats, perquè cada procediment haurà de tramitar-se mitjançant la Llei que el regeix. Tampoc es pot al·legar que s'hagi vulnerat el dret al recurs, perquè si bé l'article 10.2 de la Constitució reconeix aquest dret en els processos penals, això no implica que es pugui recórrer contra tots els actes efectuats en el marc d'aquest procés, sinó únicament contra la sentència condemnatòria.

- Sobre la manca de doble incriminació al·legada per la part recurrent, el Tribunal de Corts manifesta que allò realment rellevant és que les conductes qüestionades puguin ser subsumides en un tipus

penal sense que sigui necessària la coincidència terminològica de la figura delictiva ni la identitat dels tipus penals, però sí que és necessari que concorrin tots els elements d'un tipus penal andorrà. Després d'examinar els fets continguts en la CRI, considera que aquests es podrien encabir dins els articles 247 bis o fins i tot 247 ter del Codi penal (per l'ús d'informació rellevant) i dins l'article 397 del mateix Codi (per l'impediment de l'actuació de l'organisme supervisor).

- Pel que fa al fons de la demanda, el Tribunal de Corts recorda que una CRI és un acte d'auxili judicial i que l'actuació del batlle s'esgota amb l'examen dels fets i l'apreciació de si presenten indicis de delicte segons la llei andorrana. En cas que s'acompleixin tots els requisits establerts a la LCPI, el batlle ha d'atorgar l'auxili demanat, ordenant la pràctica de les diligències que constitueixin l'objecte de la CRI tot respectant la llei processal andorrana.

- El jutge andorrà s'ha d'abstenir de qualsevol valoració sobre el fons, ja que, a més, no coneix la integralitat del procediment que s'està instruint a Espanya; aquesta manera de procedir és conforme als convenis internacionals aplicables en la matèria i ratificats pel Principat d'Andorra.

- El Tribunal de Corts considera que no s'ha vulnerat el dret a la intimitat dels recurrents, ja que la intromissió realitzada s'ha efectuat d'acord amb la llei processal andorrana i per la necessitat de la investigació.

- Tampoc estima que es pugui considerar que s'ha vulnerat el dret a la presumpció d'innocència, cita la jurisprudència constitucional en aquest sentit i conclou que quan existeixen indicis suficients de delicte els òrgans instructors han de poder desplegar l'activitat que els hi ha estat legalment atribuïda per permetre la investigació.

- Per tots aquests motius desestima el recurs d'apel·lació interposat per la part recurrent.

- En l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, el Tribunal de Corts considera que els recurrents reiteren les seves pretensions i que el seu aute del 4 d'agost del 2016 que confirma l'aute de la Batllia del 6 de maig del mateix any, està degudament fonamentat i raonat, ja que dona cabal resposta a les qüestions plantejades sense que hi hagi lloc a apreciar una manca de motivació, ni una incongruència ni cap arbitrarietat.

No obstant això, dona la raó als promotors de l'incident en què els articles 247 bis i 247 ter van entrar en vigor l'any 2013, quan els delictes investigats haurien estat comesos durant els anys 2009 a 2012 i, per tant, no poden ser emprats per considerar acomplert el requisit de la doble incriminació. Tanmateix, aquests fets sí que tenen cabuda dins del tipus general que correspon a l'estafa qualificada de l'article 209 del Codi penal, tipus preferible als delictes d'administració deslleial (article 240) i de revelació de secrets (article 235) al·legats en el seu dia per la batlle instructora.

Per acabar, manifesta que ha valorat tots els motius de recurs invocats i desestima l'incident de nul·litat d'actuacions plantejat.

2.4. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal considera que els recurrents pretenen que el Tribunal Constitucional revisi la interpretació i l'aplicació del dret ordinari efectuada pel Tribunal de Corts pel que fa a la procedència d'acumular els procediments de diligències prèvies i de la CRI, així com pel que fa a la procedència de l'execució de la CRI esmentada.

- Afegeix que les resolucions impugnades estan suficientment fonamentades en Dret i responen als arguments dels recurrents de manera amplament raonada, sense poder ser qualificades d'arbitràries. En efecte, el Tribunal de Corts va considerar que la CRI és un acte d'auxili judicial en el marc del qual l'actuació de les autoritats judicials andorranes s'esgota i ha de circumscriure's únicament i exclusivament a l'examen dels requisits exigits pels articles 2 i 4 de la LCPI sense poder examinar el fons de les actuacions seguides a Espanya, que a més desconeix.

- Pel que fa al dret a la intimitat, recorda que a més del fet que la via escollida pels recurrents no és idònia, el caràcter d'aquest dret fonamental no és absolut i com es raona en les decisions impugnades ha de decaure per motius de necessitat en la investigació.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que acordi, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. Aquest recurs d'empara impugna, abans de res, la decisió de la Batllia del 8 de març del 2016 mitjançant la qual s'acumula la comissió rogatòria del Jutjat Central d'Instrucció núm. 5 de l'Audiència Nacional d'Espanya a les diligències prèvies núm. 9000219/2015, seguides a Andorra contra els recurrents, així com contra el Sr. Pablo Javier Fernández Andrade, per un delicte major de blanqueig de diners o valors de l'article 409 del Codi penal.

Els recurrents consideren que aquesta acumulació vulnera els seus drets a un procés degut i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

També consideren que s'ha vulnerat l'article 10 de la Constitució pel que fa al dret constitucional a un procés degut, en el vessant del dret a obtenir una decisió fonamentada en Dret. A més, s'al·lega igualment la vulneració dels drets a la defensa i a la presumpció d'innocència.

Així mateix, es denuncia l'incompliment del principi de doble incriminació, cosa que vulneraria els principis de legalitat, de seguretat jurídica i d'interdicció de tota arbitrarietat, reconeguts a l'article 3.2 de la Constitució.

A més, els recurrents consideren que s'ha vulnerat el seu dret a la intimitat, reconegut a l'article 14 de la Constitució.

Finalment, reclamen una indemnització pel dany moral causat i pels perjudicis presents i futurs.

3.2. Per enfocar millor les vulneracions al·legades s'ha de precisar que aquest recurs d'empara no versa sobre les diligències prèvies iniciades a Andorra. Impugna la tramitació de la comissió rogatòria internacional al·legant vulneracions dels drets fonamentals consagrats a la Constitució andorrana.

En aquesta línia s'ha de recordar que la jurisdicció penal ordinària del Principat, quan examina la decisió a adoptar davant una comissió rogatòria estrangera, dirigida a una millor investigació d'un delicte, no jutja el fons de l'assumpte (o sigui si les persones a les quals es refereix la comissió han

comés o no el delicte del qual es tracti) sinó que ha de circumscriure's a examinar l'acompliment de la legislació interna andorrana, per donar curs a la comissió rogatòria en qüestió, si aquesta s'acompleix, o denegar-la, si no s'acompleix.

En aquest cas se sol·licita informació bancària i patrimonial de les persones afectades, així com l'adopció de certes mesures cautelars de caràcter econòmic. Per això la Batllia que enjudicia el cas aplica la llei ordinària del Principat, en particular la Llei vigent sobre cooperació penal internacional. Aquest judici, reservat a la jurisdicció ordinària, no pot ser realitzat pel Tribunal Constitucional. Aquest Tribunal només coneix de les possibles vulneracions de drets fonamentals reconeguts a la Constitució. Aquest és el camp propi del recurs d'empara. En aquest cas s'al·lega la vulneració dels articles 3.2, 10 i 14 de la Constitució.

3.2.1. De l'article 3.2 de la Constitució es considera que s'han vulnerat els principis abans esmentats de legalitat, de seguretat i d'interdicció de tota arbitrarietat. Però aquesta vulneració al·legada de l'article 3.2 no pot fonamentar per si sola un recurs d'empara. L'àmbit de l'empara se circumscriu a la protecció dels drets fonamentals referits en els articles 39.1 i 41 de la Constitució, és a dir, els drets declarats en els capítols III i IV del títol II de la Constitució. Però l'article 3.2 no està en els capítols esmentats. Per consegüent, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, aquesta sol·licitud d'empara no és admissible a tràmit.

3.2.2. En canvi, la vulneració de l'article 10 de la Constitució pot donar peu a un recurs d'empara. Però per tal de ser admissible a tràmit cal aplicar la doctrina consolidada d'aquest Tribunal Constitucional d'acord amb la qual aquest no actua en aquest cas com una tercera instància ni com un tribunal de cassació. En l'aute d'avui mateix, recaigut en la causa 2017-2-RE amb coincidència parcial de pretensió, se cita l'aute del 7 d'abril del 2016 (causa 2016-4-RE) repetint, una vegada més, aquesta doctrina del "*cànon de constitucionalitat*". No és necessari reiterar-la, ja que és perfectament sabuda: quan s'enjudicia a través de l'article 10 de la Constitució, per una vulneració del dret a un procés degut, aquest Tribunal només pot estimar el fons de la pretensió quan la solució donada per la jurisdicció ordinària, o els seus raonaments, són arbitraris, absurds, mancats de la més mínima lògica o són contraris a la *communis opinio* dels juristes.

3.2.3. En aplicació d'aquesta doctrina precisa no es pot admetre a tràmit aquest recurs i examinar a fons les vulneracions al·legades. Cap d'elles manifesta en la seva formulació que les raons donades per la jurisdicció ordinària resulten absurdes, arbitràries, contràries a tota lògica o al parer comú dels juristes. Això s'aplica a totes les al·legacions presentades per la via de l'article 10 de la Constitució, a la de l'acumulació, a la suposada manca de fonaments jurídics en les decisions de la Batllia o del Tribunal de Corts i també al problema de la doble incriminació.

3.2.3.1. L'acumulació és una decisió dels tribunals no impugnable a la llum de la legislació ordinària i menys encara com a vulneració d'un dret constitucional. En aquest cas la Batllia va argumentar que existien suficients punts de connexitat entre ambdós procediments. I malgrat que el Tribunal de Corts no comparteixi aquest criteri, considera no obstant això que la decisió d'acumulació no és susceptible de recurs ni comporta vulneració de cap dels drets al·legats. Tampoc es pot al·legar que s'hagi vulnerat el dret al recurs, perquè si bé l'article 10.2 de la Constitució reconeix aquest dret en els processos penals, això no implica que es pugui recórrer contra tots els actes efectuats en el marc d'aquest procés, sinó únicament contra la sentència condemnatòria.

Aquests arguments fonamentats en Dret, exposats per la jurisdicció ordinària no són absurds o arbitraris. D'altra banda, la coincidència dels fets investigats i de les persones en ambdós procediments és suficient per rebutjar la impugnació en seu constitucional. Per consegüent, no es

planteja aquí un problema de rellevància constitucional.

3.2.3.2. Pel que fa a la resta de la impugnació es comprova que tant la Batllia com el Tribunal de Corts han presentat arguments raonables de caràcter jurídic per fonamentar les seves decisions. La Batllia d'Instrucció argumenta que s'ha limitat a prestar la cooperació internacional sol·licitada, d'acord amb els convenis firmats per Andorra. I això és allò que en realitat ha fet.

Donant curs a la cooperació judicial sol·licitada, no s'ha infringit el dret a la defensa, ja que la representació de les parts afectades ha pogut defensar-se, primer, davant la Batllia, després davant el Tribunal de Corts i, ara, davant el Tribunal Constitucional. No hi ha hagut indefensió de moment. Si més endavant n'hi hagués els recurrents hauran d'al·legar-ho quan es produeixi el judici sobre el fons davant la jurisdicció competent, així com en cas que aquella jurisdicció vulneri la seva presumpció d'innocència.

La lectura de la sentència del Tribunal de Corts permet assegurar que s'ha argumentat amb raons jurídiques fonamentades la desestimació impugnada i, per consegüent, aquestes raons, siguin considerades suficients o no pels recurrents, no vulneren el dret constitucional que aquest Tribunal ha de defensar. Com s'assenyala en l'aute del 17 de novembre del 2014, recaigut en la causa 2014-36-RE "*aquell que al·lega la vulneració del dret a obtenir una decisió fonamentada en arguments jurídics té la càrrega de: 1) identificar sense cap dubte la qüestió sotmesa a la resolució judicial que no ha estat resolta o que ho ha estat sense fonamentació en dret; 2) mostrar la inexistència de decisió esmentada per aquesta qüestió o, si s'han aportat alguns fonaments, demostrar que són absurds, irraonables, contradictoris etc.*"

3.2.3.3. Aquesta mateixa doctrina és aplicable a la qüestió debatuda de la doble incriminació establerta per la llei. Aquest debat ha de resoldre's en l'àmbit de la jurisdicció ordinària mitjançant l'aplicació de la legislació també ordinària.

En el moment de tractar aquest punt el Tribunal de Corts considera que allò que és més rellevant no és la coincidència terminològica dels tipus penals en ambdós ordenaments, l'andorrà i el de l'autoritat estrangera requeridora. Allò que importa és que les conductes qüestionades puguin subsumir-se en tipus penals equivalents i que es presentin indicis de la comissió d'aquests delictes segons la llei andorrana. I això succeeix en aquest cas d'acord amb el raonament del Tribunal de Corts, que especifica quins serien els articles concrets del Codi penal del Principat que podrien considerar-se aplicables.

Aquest raonament tampoc és de cap manera absurd ni es pot titllar d'arbitrari o de mancat de tota lògica. Per tant, aquesta impugnació tampoc és admissible en empara tant si s'encamina per la via de l'article 3.2 o per la de l'article 10 de la Constitució.

3.3. A la mateixa conclusió de negativa s'arriba des de la perspectiva d'una suposada vulneració del dret constitucional a la intimitat. Per tal que es pugui protegir de manera preferent el dret a la intimitat davant d'intromissions il·legítimes en la vida personal i familiar (article 14 de la Constitució) seria indispensable, abans de res, que es determinessin de manera suficientment clara les zones concretes de la intimitat, així com el caràcter desproporcionat d'aquestes, que es tracta de defensar. I seguidament s'hauria de provar que la intromissió resultava il·legítima.

Això no succeeix en aquest cas, l'objecte del qual és cooperar per obtenir informació bancària i patrimonial de les persones afectades en un possible delicte major de blanqueig de diners o de valors i si van actuar amb fidelitat o no, en la presentació dels comptes socials del seu grup

empresarial entre els anys 2009 i 2012. Es tracta, doncs, de proporcionar aquesta informació a les autoritats judicials requeridores sobre els moviments bancaris, els comptes, etc. al marge del dret a la intimitat. S'estan investigant uns possibles delictes de blanqueig i no conductes pertanyents a l'àmbit privat.

No està en joc, *prima facie*, la intimitat de les persones, sinó el seu comportament econòmic. Seria diferent si l'objecte immediat fos el descobriment d'àmbits de privacitat protegits per l'article 14 i la petició de dades bancàries resultés només un mer element instrumental per a aquesta finalitat. Però això no es dedueix ni de les circumstàncies concurrents en aquest cas, ni de la manca de concreció patent en el recurs d'empara sobre les zones de la intimitat que haurien de ser protegides. Per consegüent, en aquest punt la manca de contingut constitucional de la infracció denunciada (article 37.2 *in fine* de la Llei qualificada d'aquest Tribunal) és manifesta. Així doncs, per aquesta raó, és procedent igualment aquí declarar la inadmissió a tràmit d'aquest recurs.

3.4. Per tal com totes les pretensions formulades són inadmissibles a tràmit, la reclamació de danys i perjudicis també ha de decaure.

Per tot això que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. No admetre a tràmit, en totes les seves parts i peticions, el recurs d'empara 2017-4-RE presentat per la representació processal dels Srs. María del Rosario Andrade Detrell i Ignacio-José Fernández Andrade contra els autes del 8 i del 22 de març del 2016 i del 6 de maig del mateix any, dictats per la Secció d'Instrucció Especialitzada 2 de la Batllia i contra els autes del 4 d'agost del 2016 i del 20 de desembre del mateix any, dictats pel Tribunal de Corts.

2. Notificar aquest aute a la representació processal dels recurrents, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 13 de març del 2017.

Isidre Molas Batllori
President

Dominique Rousseau
Vicepresident

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada